

Kedves Testvérek!

„Egy pillanat, és leviszem a szemetet!” – mondta egy kamasz az édesanyjának, akivel a negyedik emeleten laktak egy lakótelepi házban. Az édesanya erre a válasza keserves zokogásba kezdett, és könnyek között maga vitte le a szemetet. A kamasz eleinte nem értette édesanyja viselkedését, de rövidesen megértette, és többé nem váratta meg az édesanyját. Mert van, amikor akár egy pillanat is túl sok. Talán mindennapi történet ez azok számára, akik manapság bánnak gyerekekkel. Régen viszont elképzelhetetlen volt, azonnal tenni kellett, amit a felnőttek kértek. Igyekeztem hangsúlyozni kamaszok módján a *pillanatot*: Az ilyen mondatban a nemtörődomség van benne, talán a leázni akarás: *amíg várnak rám, talán vki más megteszi, amit tőlem kértek, és akkor megúszom ezt a dolgot*. Mindenképpen az önzés jelenik meg benne. Bár tényleg van olyan is, amikor vki a legjobb akarat mellett sem tud azonnal segíteni, hanem kicsit várni kell rá. Itt azonban nem erről volt szó. Akkor az édesanyja nem fakadt volna sírva.

A felolvasott beszélgetésben ez a kifejezés, hogy *egy kis idő még*, többször is elhangzott, meg az is, hogy *most* és *azon a napon*. Csak egy pillanat? Jézus is ezt mondja? Mit jelent Jézusnál ez a *csak egy pillanat*, vagy éppen *egy kis idő még, most és majd azon a napon*? Sorsunkkal kapcsolatban is igaz mostanában, hogy meg kell tanulnunk várni. És még Istennel kapcsolatban is lehet olyan érzésünk, tapasztalatunk, mintha megváratna, nem cselekedne azonnal, amikor mi jónak látnánk. A várakozást az nehezíti a legjobban, ha bizonytalan, hogy célt tudunk-e érni a várakozást követően. Istenre azért jó még várni is, mert ha Ő vmit megígért, akkor azt biztosan teljesíti, tehát nem a bizonytalanra várunk, hanem a biztosra, hogy az Isten szerinti legjobb időben és helyzetben teljesedjen be.

I. *(Ha értjük a szenvedés célját, kevésbé keseredünk el)* Jézus tanítványaival a közeli jövődőről beszélgetett. Jn 13-mal, a lábmosás történetével elkezdődnek Jézus búcsúbeszédei: a kereszthalál felé közeledik, és még egyszer összefoglalja az elmúlt három évben tanítottakat. Így készíti fel tanítványait a kereszti iszonyatára, és az azt követő változásokra. *Egy kis idő még, és amit gondoltok magatokban Rólam, és a Velem megváltozott életemekről, már másképpen fogjátok érteni*. A tanítványok emberi módon csak a földi életre nézve tudták elképzelni a Jézussal való kapcsolatot: *Ő vezet, elől megy, mi meg követjük*. De Jézus halálával ez visszafordíthatatlanul megváltozik: mi megyünk, de Ő hol lesz? Ezért mondta el Jézus: *egy kis idő, és nem láttok* – azaz meghalok, és el fognak temetni. *De egy kis idő, és ismét megláttok!* Azaz: a szomorú állapot és helyzet múlandó lesz! Ráadásul a célhoz képest ez elenyésző áldozat lesz: a fő, hogy legyen megváltás, és örök élet az emberek számára.

Megdöbbenő, hogy Jézus pontosan tudja, hogyan fog viselkedni a világ. Világ alatt mindig azokat érti a Szentírás, akik Isten létével nem foglalkoznak, akik nem szeretik Őt, és nem szeretnék azt sem, hogy egyáltalán életjelet adjon az Isten. Jézus tudja, hogy a világ örülni fog az Ő elveszésének! Gondoljatok csak bele: az Isten Fia ezt tudva indul neki a keresztnak! *Akikért meghalok, azok egy jó része örülni fog, hogy meghalok, minden vércseppem, minden kínlásom ünnepi örömet fog jelenteni számukra!* Mégsem kérdezi: *Ezekért haljak meg?* Olyan jó lenne ezt eltanulni Jézustól: az Atya kérte, ezért teszek meg vmit, és nem azért, mert bárki is értékeli, bárki is egyáltalán egyetért velem. Az Atya kérte, erre szükség van. Egy kis idő azonban, és a tanítványok majd újra meglátják Jézust, a feltámadottat, és megértik, hogy Jézust nem lehet megölni, nem lehet eltenni láb alól, a világ összes Heródese, Pilátusa, Kajafása, közembere sem elég ahhoz, hogy Őt eltörölje. Mielőtt az egész elkezdődik, ezt tudniuk kell a tanítványoknak: Jézussal csak egy kis időre lehet elbánni, akkor is csak azért, mert, hagyja magát a nagyobb jó érdekében.

Jézus az arányok fontosságára hívja fel a figyelmet: ezért beszél a szülésről. A szülés valóban rettenetesen fájdalmas dolog azok elmondása szerint, akik már átélték. De nem ismerek olyan édesanyját, aki a szülése kapcsán csak a fájdalomról tudna beszélni. Mert való igaz, hogy a megszületett gyermek sokkal nagyobb öröm, mint a szülés fájdalma. A kettő nincs arányban egymással. A legfájdalmasabb szülés sem tarthat vajúdással együtt *egy jó napnál* tovább. A gyermekben pedig sok öröme telik a gyermekét szerető, jól nevelő édesanyjának, szülőnek *egy életen át*. Milyen jó is ilyen családokat látni: amikor a szeretet, a büszkeség jogosan és valóban árad a szülőkből: *Milyen jó, hogy kaptuk ezt a gyermeket, milyen nagy segítségünk, támaszunk, boldogságunk! Egy életen át!* A gyermek megszülése nem céltalan szenvedés, hanem a legsodálatosabb célok egyikének egyetlen útja: a gyermekvállalás. A végeredményre tekintve lehet erőt meríteni a valóban nehéz és fájdalmas szülésre.

Ez az Ige az ógyházi hagyományok szerint hangzik el a húsvétot követő harmadik vasárnapon, és milyen különleges alkalom, hogy éppen anyák napja van ma! Az Úr Jézus saját megváltói szenvedését a szüléshez hasonlítja: így szül újjá bennünket az Ő szenvedésével. Az Ő szenvedése az útja a mi új életünknek. A mai napon gondolhatunk az édesanyánkra, nagymamáinkra, keresztanyánkra. Isten teremtette meg úgy ezt a világot, hogy az emberek lehetőleg családba szülessenek, és abban is nőjenek fel. Köszönjük meg az édesanyánknak, ha még megtehetjük, mindazt, amit értünk tett és tesz. Ill. ne mulasszuk el megköszönni Istennek a családukat, és imádkozni a ránk bízott gyermekek, unokák lelki fejlődéséért. Hogy se az édesanyák fájdalma, se a szülői törődés, se pedig az Úr Jézus mérhetetlen szenvedése ne legyen hiábavaló.

A szülés nehézségét elfedtetni az öröm, hogy ember született a világra. Jézus egy kis pillanatra való eltűnése is ilyen: ami utána következik, az majd elfeledtetni a tanítványokkal a Krisztus nélkül eltelt idő borzalmait.

II. *(Imádkozz még többet, amikor várni kell Isten szabadítására)* Node mi közünk van nekünk ehhez? Mi már jól tudjuk a Bibliából, és hisszük is, hogy Jézus valóban feltámadt, tanítványaival újra találkozott, és felment az Atya jobbára. Minden esztendőben hálát is adunk ezekért Istennek. Jézus azonban rólunk is beszélt a felolvasott szakaszban, az iméntieket csak a rólunk szóló szavak jobb megértéséért mondtam el. Nos, Jézus az imádság meghallgatását ígéri tanítványainak, abban az esetben, ha a tanítványok Jézus nevében járulnak az Atya elé. Mégpedig azért kapják meg kéréseik tárgyát, hogy örömük teljes legyen! Milyen gyönyörű ez, testvérek! Jézus és az Ő Atyja azt akarja, hogy a mi örömünk teljes legyen! Miért van hát, hogy nem teljes az örömünk? Istenen múlna? Ezek után ezt aligha gondolhatja bárki – Isten azt akarja, hogy teljes örömben élhessünk! És mi a helyzet azzal, ha kérünk vmit Istentől, Jézus nevében, és nem kapjuk meg? Az élet olykor rácsafolna ezekre a szavakra? A választ

megadja a Biblia, szinte minden lapján megtalálható vmilyen formában. Ez pedig a következő: a mi örömünk teljességének nyitját Isten tudja igazán, nem pedig mi. A vigasztalás a nem teljesülő kéréseinkkel kapcsolatban Jézusnak éppen a folytatásként mondott szava: *hogy örömtőlök teljes legyen.* Érdekl az Istent az örömöm teljessége, még a hibás kéréseim ellenére is! Törődik velem az Isten! Ebben az életben bizony sokszor nem úgy alakulnak a dolgok, ahogyan mi szeretnénk az örömünk teljessége miatt. De ezek között is igaz, hogy Isten mindent megtesz és megad örömünk teljességéért. A legfontosabb ebben a tekintetben az, hogy elfogadjuk, Isten kezében a rossz is elfogadhatóvá válik, mert Ő segít az elfogadásban, az elhordozásban. A gyászt, a betegséget, a magányt senki nem kéri, mégis a legtöbb embert mindezek utoléri élete során. Mégis igaz, hogy Isten mindent megtesz azért, hogy az Őt szeretők öröme teljes legyen épp ilyen körülmények között.

Jézus egy még csodásabb dologról is beszél: „*nem azt mondom nektek, hogy én kérem az Atyát értetek, hanem maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem.*” Jézus ilyen közel visz ahhoz az Atyához, Akit halálosan megbántottunk és megbántunk! Ez aztán az örömhír, testvérek! Maga az Atya szeret, mert mi szeretjük és elfogadjuk Jézust, Jézusban Őt, magát! Ebben lehet teljes az örömünk! Jézus azt mondja, nincs egyedül, mert Vele az Atya. Ez azt jelenti, hogy mi sem vagyunk egyedül, mert velünk az Atya! Velünk az Isten! Beszéde végén Jézus elmondja a legfontosabbat: „*Ezeket azért mondom el nektek, hogy békeségetek legyen énbennem. A világon nyomorúságatok van, de bízzatok, én legyőztem a világot.*” Jézus tehát bennünket is készít, felkészít a Vele való evilági életre. Nemcsak arra a három napra, amikor a tanítványokkal nem találkozott, mert halott volt, hanem elsősorban arra az időre, ami Jézus mennybemenetele és második eljövetele között telik. Amelynek mi is részesei vagyunk. Mert olykor, ha nagyon nehéz az élet, hajlamos az ember úgy érezni magát, mintha Jézus túlságosan távol lenne tőlünk. A legvégső elkeseredés idején talán még az a gondolat is megfordul a fejünkben, egyébként teljesen igazságtalanul, hogy az Úr Jézus is azért beszélt *egy kis időről*, azért mondta, *egy pillanat*, mert le akart rázni, mint a kamasz az édesanyját. De ezt az érzést tudatosan kell legyőznünk, és tudatosan kell helyette másra összpontosítanunk. Ennek nincsen semmi valóságalapja, csak azért születik meg bennünk ez a gondolat, mert magunkból, a saját nem túl megbízható döntéseinkből indulunk ki. És amikor nehéz, nem tudjuk elképzelni, hogy az Úr nem olyan mint mi, és nem Benne kell a hibát keresni, mert Benne továbbra sincsen. A nehéz helyzetek feldolgozásához adja meg tehát itt az Úr Jézus a kapaszkodókat!

III. *(Ne ess kétségbe: nézz győztes Uradra!)* Az Úr Jézus először is azt közli, hogy a világ gyűlöli Őt, és annak örül, ha minél nagyobb fájdalmat okozhat Neki. De Ő ennek ellenére vállalja a megváltó kereszthalált a világért, az egész emberiségért. Aztán pedig elmondja, hogy ezek az Őt gyűlölők bennünket sem fognak kímélni, és az élet sem lesz baj nélkül való csak azért, mert mi hiszünk Benne. Kálvin azt írja, hogy „A különböző csapások arra szolgálnak, hogy tunyaságunkat elűzzék, és a bajok orvoslásának keresésére ébresszenek, és Isten nem azt akarja, hogy kétségbe essünk, hanem hogy bátran küzdjünk. Ez csak akkor lehetséges, ha biztosak vagyunk a sikerben... Krisztus, amikor küzdelemre szólít bennünket, a győzelem biztos reményével erősít, még ha ez egyelőre kemény erőfeszítéssel jár is. Továbbá... azzal az érveléssel segít minket bizakodásra, hogy Ő nem saját maga kedvéért, hanem a mi érdekünkben győzött a világon.” (János komm. II.178) Tehát nincs okunk a végső elkeseredésre, mert Jézus legyőzte ezt a világot. Azaz ahogyan Rajta nem volt e világ erőinek hatalma csak egy kis időre, éppen úgy nem tudnak majd a világ istenellenes erői a Benne hívők felett sem végső győzelmet aratni.

Ezek a hatalmak: a sátán és erői, akik mindenáron Isten ellen akarják fordítani az egész teremtett világot. Az emberek közt háborúságot, kapzsiságot szítanak, támadnak a szörnyű betegségek, arat a halál. De Isten sokkal erősebb ezeknél. Mivel azt szeretné, ha tanulhatnánk a Vele való kapcsolatban, ha megedzödnénk, ha összekovácsolódnánk Vele az örökkévalóságra, megengedi, hogy ezek a gonosz hatalmak időnként fitogtassák az erejüket. De egy kis idő még, és nem lesznek sehol. Isten ellenségeinek a napjai meg vannak számlálva, a halál és a sátán belevettetik majd az utolsó ítéletkor a tűz tavába, és ezzel megszűnik a hatalmuk. (Jel 20,14) Addig még időnként sajnos úgy érezzük, ahogyan a tanítványok Jézus halálakor: nincs velünk az Úr! De emlékezzünk, mit mondott: „*egy kis idő még, és meglátlak titeket!*” Azaz: az ilyen időszak érzése elmúlik úgy, ahogyan jött. Isten kezében van az életünk, és ez azt jelenti, hogy ha ragaszkodunk Jézushoz, akkor a legnagyobb bajnak is megláthatjuk a végét. És ha meggyötörten kerülünk is ki belőle, nem törünk össze. De ehhez használni kell a Jézus által adott kapaszkodókat!

Melyek is ezek? Nézzük még egyszer sorban végig! Jézus az imádság meghallgatását ígéri, mégpedig Isten úgy hallgatja meg az imádságunkat, hogy örömünk teljes lehessen! Aztán az is jellemzi meghallgatását, hogy az Atyaisten maga figyel ránk, mert mi szeretjük Jézust, és ragaszkodunk Hozzá. A szenvedéses időszakokat pedig Jézus a szüléshez hasonlítja: rövid idejű szenvedést összehasonlíthatatlanul hosszabb és hatalmasabb öröm fog követni. Igaz, a szenvedésnek meg kell lennie, de nem maradunk benne magunkra: ahogy Jézussal ott volt az Atya, velünk is ott van Szentleke által éjjel és nappal, mindig. És a szenvedés elhordozása nem céltalan, nem hiábavaló: azt követi a csodálatos beteljesedés! Tehát nem hiábavaló a kitartásunk, ráadásul nem is vagyunk egy pillanatra sem magunkra hagyva benne.

Kedves Testvérek! Mi, emberek az azonnalt szeretjük, ebben azt hiszem, megegyezhetünk. De Jézus őszintén elmondta: van hátra egy kis idő még addig, amikor majd tökéletesen teljesnek fogjuk érezni magunkon az Ő hatalmát és győzelmét. Ez a győzelem már megvan, csak még nem mindenhol fejtette ki a hatását. Mint amikor a tészta kel: már benne az élesztő, egy kis ideig mégsem látszik az eredmény. De aztán! Vagy a vetőmag: elvettetik a földbe, és egy jó ideig egyáltalán nem látszik semmi változás. Viszont ha kihajt, és jó az idő meg a föld, meg törődik vele a gazda, akkor eljön az aratás.

„*Egy kis idő még!*” – mondta Jézus. Ő ezt nem becsapásból mondta. Lehet, hogy a kis idő az egész életünk hátralevő része. Ha Őt üldözték, bennünket is fognak. Vívjuk a harcot a világiárvánnyal is, és nem lehet tudni, mit tartogat a közeljövő. Mégis van okunk reménységre gyászban, betegségben, kilátástalanságban vagy üldöztetés idején: a győzelem már megvan, tökéletes és végső. Egy kis idő még, és megmutatja mindenre kiterjedő hatását. Bízzatok, Jézus legyőzte a világot! Ámen.
(Árvavölgyi Béla lp.)